



**PREZES**  
**URZĘDU OCHRONY**  
**KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**  
*TOMASZ CHRÓSTNY*

Warszawa, 21 kwietnia 2021 r.

DNR-5.730.142.2021.AMS

**DECYZJA nr DNR-2 / 70 / 2021**

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.), dalej jako „k.p.a.” oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1930 i 2227), po rozpatrzeniu odwołania PROINSTAL sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 1 marca 2021 r., PO.9.EE.1.2021.MI, wymierzającej temu przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5200 zł (słownie: pięć tysięcy dwieście złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE. L 198/1 z 28 lipca 2017 r.), dalej jako „rozporządzenie 2017/1369”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

**utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję w całości.**

**UZASADNIENIE**

W toku kontroli w siedzibie PROINSTAL sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, dalej jako „przedsiębiorca” przeprowadzonej przez inspektorów Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej stwierdzono na portalu aukcyjnym [www.allegro.pl](http://www.allegro.pl), 6 aktywnych ofert sprzedaży kotłów na paliwo stałe o mocy znamionowej do 70 kW, tj:

1. nr oferty 9472763775 – „Kocioł Defro DWS 17 kW” – cena sprzedaży 4 750 zł,



2. nr oferty 9471217305 – „Kocioł Defro DWS 12 kW” – cena sprzedaży 4 450 zł,
3. nr oferty 9472779197 – „Kocioł Defro DWS 22 kW” – cena sprzedaży 5 150 zł,
4. nr oferty 9312000258 – „Kocioł Defro Sigma Ekopell 16 kW” – cena sprzedaży 13 250 zł,
5. nr oferty 9312013644 – „Kocioł Defro Sigma Ekopell 20 kW” – cena sprzedaży 14 600 zł,
6. nr oferty 9311939401 – „Kocioł Defro Sigma Ekopell 12 kW” – cena sprzedaży 12 600 zł.

Ponadto ustalono, że przedsiębiorca będący sprzedawcą ww. kotłów, nie eksponuje w sposób widoczny w sprzedaży na odległość przez internet etykiet efektywności energetycznej dostarczonych lub udostępnionych przez dostawcę, co narusza art. 5 ust. 1 lit a rozporządzenia 2017/1369. W toku kontroli poinformowano przedsiębiorcę o braku etykiet energetycznych przy wystawionych kotłach i braki zostały uzupełnione tego samego dnia.

Po wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego celem wydania decyzji o wymierzeniu przedsiębiorcy kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2019 r. poz. 1030), dalej jako „ustawa o etykietowaniu”, przedsiębiorca w piśmie z dnia 11 lutego 2021 r. wyjaśnił, że przedmiotowe kotły były wystawione bez etykiet energetycznych, ponieważ działa krótko, bo od kwietnia 2020 r. i nie wiedział o takim obowiązku. Wystawiając przedmioty na sprzedaż wzorował się na innych ofertach, które również nie posiadały takich etykiet oraz podczas wypełniania poszczególnych pól przy wystawianiu przedmiotu na portalu Allegro, nie było informacji o obowiązku umieszczania etykiet energetycznych. Jednocześnie przedsiębiorca wniósł o niewymierzenie mu kary, ponieważ samą kontrolę traktuje jako pouczenie, a spółka na obecną chwilę nie przynosi jeszcze korzyści finansowych i każda kara będzie dla niego bardzo dużym i dodatkowym obciążeniem.

Decyzją z dnia 1 marca 2021 r., PO.9.EE.1.2021.MI, Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5200 zł (słownie: pięć tysięcy dwieście złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2017/1369, polegającego na eksponowaniu w sposób widoczny w sprzedaży na odległość przez internet etykiet efektywności energetycznej dostarczonych lub udostępnionych przez dostawcę.

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji wskazał, że niewykonanie ww. obowiązku podlega karze pieniężnej określonej w art. 17 ust. 1 pkt. 1 ustawy o etykietowaniu. Zdaniem organu sam fakt stwierdzenia naruszenia jest przesłanką wystarczającą do nałożenia kary, ponieważ odpowiedzialność ma charakter obiektywny, a okoliczności towarzyszące naruszeniu prawa, takie jak wina, czy umyślność, nie mają wpływu na prowadzenie postępowania administracyjnego, przypisanie odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązku i w rezultacie nałożenie kary pieniężnej.

Organ I instancji uznał, że w sprawie na zaistniały przesłanki odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przewidziane w art. 189f § 1 k.p.a. Chociaż przedsiębiorca zaprzestał naruszenia prawa, to jednak waga naruszenia nie jest znikoma, ponieważ brak zamieszczenia etykiet energetycznych przy udostępnianych na rynku kotłach na paliwo stałe powoduje, że konsumenci pozbawieni zostają informacji o klasie energetycznej i podstawowych parametrach urządzenia co może prowadzić do niekorzystnej dla nich decyzji o zakupie. Również na przedsiębiorcę nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna za przedmiotowe naruszenie.

Odnosząc się do niekorzystnej sytuacji materialnej strony, organ I instancji poinformował, że przedsiębiorca może wnioskować o zastosowanie ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189k k.p.a.

Oceniając stopień i okoliczności naruszenia obowiązków organ I instancji wskazał, że w związku z udostępnieniem na rynku kotłów na paliwo stałe bez wymaganych etykiet energetycznych, konsumenci zostali pozbawieni informacji o klasie energetycznej i podstawowych parametrach urządzenia, co powodować może podjęcie niewłaściwej decyzji o zakupie. Przedsiębiorca nie spełnił obowiązku wyeksponowania w sposób widoczny w sprzedaży na odległość przez internet etykiet energetycznych przy kotłach na paliwo stałe. W piśmie z dnia 11 lutego 2021 r. wskazano, że prowadzi działalność od kwietnia 2020 r. Stwierdzone nieprawidłowości zostały usunięte.

Organ I instancji powołując się na art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu oraz komunikat Prezesa Urzędu Statystycznego z dnia 9 lutego 2021 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2020 r. (M.P. 2021 poz. 137) z którego wynika, że przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej w 2019 r. wyniosło 5 167,47 zł, uznał, że za udostępnienie na rynku 6 partii kotłów na paliwo stałe bez wyeksponowania w sposób widoczny w sprzedaży na odległość przez internet etykiet efektywności energetycznej należy wymierzyć karę pieniężną w wysokości 5 200 zł.

Decyzja ta została doręczona przedsiębiorcy w dniu 4 marca 2021 r.

W przewidzianym przez prawo terminie PROINSTAL sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, pismem z dnia 11 marca 2021 r., wniosła odwołanie od ww. decyzji z dnia 1 marca 2021 r. wnosząc o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej. Zdaniem przedsiębiorcy waga naruszenia prawa jest znikoma i zaprzestał on naruszenia prawa. Podniesiono, że w trakcie kontroli i w momencie wystawiania kotłów na sprzedaż, na każdej z wystawionych aukcji, w opisie ogłoszenia była informacja o efektywności energetycznej danego kotła oraz podstawowych parametrach urządzenia, a konsumenci byli informowani o klasie energetycznej i podstawowych parametrach

i na aukcji i telefonicznie. Poza tym było tylko 6 ogłoszeń, a sprzedane zostały 2 kotły i były do nich dołączone etykiety energetyczne. Poza tym kupujący ma możliwość zwrotu zakupionego przedmiotu na odległość w terminie 14 dni, jednak nikt nie skorzystał z tego prawa. W ocenie przedsiębiorcy naruszenie nie wywołało żadnych negatywnych skutków w obszarze dóbr prawnie chronionych. Etykiety energetyczne na aukcjach zostały umieszczone jeszcze w dniu kontroli.

Pismem z dnia 29 marca 2020 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie odwołania oraz pouczył o prawach i obowiązkach strony postępowania administracyjnego określonych przez k.p.a., w tym o wynikającym z art. 10 k.p.a. prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie, a także o prawie do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a.

W dniu 20 kwietnia 2021 r. wpłynęło do Urzędu pismo przedsiębiorcy z dnia 15 kwietnia 2021 r., w którym przedsiębiorca wniósł o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. Podniesiono, że brak etykiet został uzupełniony, zaś informacja o klasie energetycznej kotłów była widoczna od momentu wystawienia przedmiotów w internecie, więc brak etykiet nie wpływał na podjęcie niewłaściwej decyzji i konsumenci nie zostali pozbawieni informacji o klasie energetycznej i podstawowych parametrach urządzeń, wobec czego waga naruszenia jest znikoma. Ponadto podczas kontroli w dniu 15 grudnia 2020 r. stwierdzono, że wszystkie prezentowane oferty sprzedażowe przedsiębiorcy zostały uzupełnione o etykiety, co oznacza, że wszystkie nieprawidłowości zostały terminowo usunięte. Do pisma dołączono oświadczenie klienta, iż oferty internetowe zawierały informację o klasie energetycznej i tym samym nie został pozbawiony informacji o klasie energetycznej i podstawowych parametrach urządzenia oraz opis jednego z ogłoszeń internetowych.

**Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:**

Jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest wyrażona w art. 15 k.p.a. zasada dwuinstancyjności. Istotą administracyjnego toku instancji jest ponowne merytoryczne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie tożsamej pod względem przedmiotowym i podmiotowym sprawy administracyjnej, a nie tylko kontrola prawidłowości decyzji organu pierwszej instancji. Z zasady dwuinstancyjności wynika bowiem, że strona ma prawo do

dwukrotnego merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Granice rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w drugiej instancji wyznacza zaś rozstrzygnięcie decyzji I instancji, a wykroczenie przez organ II instancji poza te granice – narusza ww. zasadę dwuinstancyjności. W konsekwencji oznacza to, że każda sprawa administracyjna jest rozpoznawana i rozstrzygana dwukrotnie: po raz pierwszy przed organem pierwszej instancji, a na żądanie uprawnionego podmiotu - po raz drugi przez organ odwoławczy - organ drugiej instancji w oparciu o stan faktyczny i prawny obowiązujący w dniu wydania decyzji ostatecznej. Sposób urzeczywistnienia tej zasady określają przepisy rozdziału 10 Działu II k.p.a. o tytule „Odwołania”. Podstawowym sposobem zainicjowania administracyjnego toku instancji jest złożenie odwołania przez stronę.

Postępowanie wszczęte w efekcie wniesionego odwołania kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1, 2 k.p.a. Katalog tych rozstrzygnięć ma charakter zamknięty. W wyroku z dnia 10 marca 1993 r., sygn. akt IV SA 1245/92 i IV SA 1252/92 (niepubl.) NSA przyjął: „Określone w art. 138 § 1 i 2 k.p.a. rodzaje rozstrzygnięć są bezwzględnie wiążące dla organu odwoławczego w tym znaczeniu, że decyzja, która nie mieści się w ramach tego przepisu, stanowi rażące naruszenie prawa”.

Zgodnie z art. 138 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze albo
- 4) uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Rozpoznając sprawę, w efekcie wniesionego odwołania, Prezes UOKiK stwierdza, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

Na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu karze pieniężnej podlega ten kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. (...) 5 ust. 1 (...) rozporządzenia 2017/1369.

Obowiązki sprzedawcy, sankcjonowane przepisem art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu, zostały określone między innymi w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369, zgodnie z którym sprzedawca eksponuje w sposób widoczny, w tym w sprzedaży na odległość przez internet, etykietę dostarczoną przez dostawcę lub udostępnioną zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do egzemplarzy modelu objętego odpowiednim aktem delegowanym (lit. a) oraz na wniosek, udostępnia klientom kartę informacyjną produktu, w tym w formie fizycznej w punkcie sprzedaży (lit. b). Sprzedawcą w rozumieniu rozporządzenia 2017/1369 jest sprzedawca detaliczny lub inna

osoba fizyczna lub prawna, która oferuje na sprzedaż, wynajmuje lub oferuje w sprzedaży ratalnej lub wystawia produkty klientom lub instalatorom w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie (art. 2 pkt 13 rozporządzenia 2017/1369). Poprzez etykietę rozumie się diagram graficzny albo w formie drukowanej, albo elektronicznej, zawierający zamkniętą skalę, w której występują wyłącznie litery od A do G i w której każda litera reprezentuje klasę, a każda klasa odpowiada oszczędności energii, w siedmiu różnych kolorach od ciemnej zieleni do czerwieni, mającą na celu poinformowanie klientów o efektywności energetycznej i o zużyciu energii.; obejmuje etykiety ze zmienioną skalą oraz etykiety z mniejszą liczbą klas i kolorów zgodnie z art. 11 ust. 10 i 11 (art. 2 pkt 19 rozporządzenia 2017/1369). Natomiast sprzedażą na odległość jest oferta sprzedaży, najem lub oferowanie w sprzedaży ratalnej przez zamówienie pocztowe, w katalogu, przez internet, przy użyciu telemarketingu lub jakiegokolwiek innej metody, która powoduje, że nie można oczekiwać, by potencjalny klient zobaczył produkt na wystawie (art. 2 pkt 15 rozporządzenia 2017/1369).

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że PROINSTAL sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest sprzedawcą w rozumieniu ww. przepisów.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy organ odwoławczy stwierdza, że internetowe oferty sprzedaży 6 kotłów na paliwo stałe nie posiadały etykiet efektywności energetycznej dostarczonych lub udostępnionych przez dostawcę. Co prawda w ofertach znajdowała się informacja o klasie energetycznej i podstawowych parametrach, tak jak wskazał to przedsiębiorca w odwołaniu, jednakże podanie takich informacji nie stanowi wywiązania się z ciążącego na sprzedawcy obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 lit a rozporządzenia 2017/1369. Natomiast niewykonanie tego obowiązku podlega karze pieniężnej określonej w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że odpowiedzialność określona w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu ponoszona jest na podstawie stwierdzenia winy obiektywnej, a przesłanką jej przyjęcia jest fakt niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369. Samo stwierdzenie niedopełnienia obowiązku polegającego na nie dołączeniu etykiety efektywności energetycznej, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, jest przesłanką wystarczającą do wymierzenia kary. Nie ma przy tym znaczenia, czy niedopełnienie powyższego obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej bądź nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie, jak również okoliczność realizacji tego obowiązku w trakcie kontroli. Ponadto uczynienie zadość temu obowiązkowi nie może nastąpić w inny sposób niż poprzez dołączenie w całości etykiety efektywności energetycznej. Zatem podanie części, a nawet wszystkich danych zwartych w takiej etykiecie nie stanowi spełnienia obowiązku. Udowodnienie, że określony podmiot nie dopełnił

przedmiotowego obowiązku skutkuje bowiem koniecznością wymierzenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazany przepis ma charakter obligatoryjny.

W niniejszej sprawie zaistniały więc przesłanki ustawowe, uprawniające do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Przechodząc do kwestii nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK wskazuje, że chociaż sama ustawa o etykietowaniu zawiera regulację dotyczącą kar pieniężnych („Rozdział 4 Kary pieniężne”), to jednak te kwestie zostały również uregulowane w k.p.a. („Dział IVa Administracyjne kary pieniężne”). Z uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (nr druku: 1183) wynika, że projektowane rozwiązania stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym (*lex specialis derogat legi generali*). Przepisy k.p.a. w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 kpa). „Oznacza to że, gdy zakres normowania zagadnienia prawnego określonego w § 2 w przepisach odrębnych jest węższy lub szerszy od zakresu normowania tego samego zagadnienia w przepisach działu IVa lub przepisy odrębne regulują je w sposób identyczny, podobny lub zbliżony albo odmienny, odnośny przepis działu IVa nie ma zastosowania. (...) Przepisy odrębne nie mogą zatem w tych przypadkach być uzupełniane ani modyfikowane odnośnymi regulacjami działu IVa. W przypadku gdy przepisy odrębne w ogóle nie regulują zagadnienia uregulowanego w § 2, przepisy działu IVa stosuje się wprost w oznaczonym zakresie” (Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego A. Wróbel, M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, wyd. WK 2018).

W związku z powyższym w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o etykietowaniu stosuje się między innymi zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f k.p.a. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia (art. 189f § 3 k.p.a.).

W niniejszej sprawie organ I instancji odniósł się tylko do przesłanek odstąpienia przewidzianych w § 1 ww. przepisu, jednakże uchybienie to, biorąc pod uwagę, że w sprawie nie zostało wydane postanowienie, o którym mowa w art. 189f § 2 k.p.a., więc nie może mieć zastosowania odstąpienie na podstawie w art. 189f § 3 k.p.a., nie miało wpływu na wynik sprawy i podlega niniejszym naprawieniu przez organ II instancji.

Zatem aby mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej niezbędne jest ziszczenie się jednej z dwóch przesłanek wskazanych w § 1 art. 189f k.p.a.

Również nie zaistniała kolejna z przesłanek – uprzednie ukaranie za to samo zachowanie, ponieważ z akt postępowania nie wynika aby przedsiębiorca został już ukarany za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ, a także sam przedsiębiorca nie wskazał, aby taka okoliczność miała miejsce.

Jeśli chodzi o ostatnią z przesłanek umożliwiających odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, to składa się ona z dwóch okoliczności – znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestania przez stronę naruszania prawa, najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, które muszą wystąpić łącznie.

Odpowiedź na pytanie, czy przedsiębiorca przed wydaniem decyzji zaprzestał naruszania prawa jest twierdząca. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że przedsiębiorca jeszcze w dniu kontroli uzupełnił brakujące etykiety efektywności energetycznej w 6 ofertach internetowych sprzedaży kotłów. Następnie organ kontroli wszczął postępowanie w sprawie nałożenia kary.

Z powyższego wynika, że przedsiębiorca podjął działania dobrowolne i zamieścił wymagane etykiety w ofertach sprzedaży na odległość jeszcze przed wszczęciem postępowania w celu nałożenia kary.



W związku z powyższym dla możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i przestania na pouczeniu w oparciu o tę przesłankę niezbędne jest ustalenie znikomej wagi naruszenia prawa. O ile pojęcie „strona zaprzestała naruszania prawa” nie budzi żadnych wątpliwości o tyle sprawa nie wygląda już tak prosto z pojęciem „waga naruszenia prawa jest znikoma”.

Zgodnie z Komentarzem do kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Podobnie tę kwestię wyjaśnił dr Sebastian Gajewski (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje. Komentarz do rozdziałów 5a, 8a, 14 oraz działów IV i VIIIa KPA) wskazując, że przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Oznacza to w szczególności, że warunek ten będzie spełniony przede wszystkim w przypadkach, w których naruszenie prawa miało charakter jednostkowy lub krótkotrwały.

Z akt sprawy wynika, że oferty internetowe sprzedaży kotłów nie zawierały etykiet efektywności energetycznej, zaś samo podanie klasy energetycznej w treści oferty nie może zastąpić eksponowania etykiety efektywności energetycznej, podobnie jak przekazanie tej etykiety kupującemu raz z zakupionym kotłem. Już sam fakt nie eksponowania etykiety jest niewywiązaniem się sprzedawcy z ciężącego na nim obowiązku. Takie działanie uniemożliwia konsumentowi właściwe zapoznanie się z informacjami energetycznymi tego wyrobu, co jak słusznie wskazał organ I instancji, może prowadzić do niekorzystnej dla nich decyzji o zakupie. Odnosząc się w tym miejscu do podniesionej przez przedsiębiorcę w odwołaniu możliwości zwrotu wyrobu zakupionego na odległość oraz faktu nieskorzystania z takiej możliwości przez kupujących, Prezes UOKiK wyjaśnia, że takie okoliczności nie mają znaczenia dla sprawy, ponieważ z samego faktu nieskorzystania z prawa odstąpienia od zakupu nie można wywodzić, że

nie doszło do wprowadzenia kupującego w błąd. Również takiego wniosku nie można wysnuć na podstawie przedstawionego oświadczenia jednego z klientów przedsiębiorcy, ponieważ fakt, że jeden z klientów nie uważa aby został wprowadzony w błąd nie oznacza, że inni także tak uważają. Ponadto klient, mimo złożenia takiego oświadczenia, nie musi mieć świadomości, że nie zostały mu przedstawione wszystkie niezbędne – wymagane prawem – informacje o produkcie, gdyż to na przedsiębiorcy ciąży obowiązek eksponowania etykiety. Obowiązek ten nie jest w żaden sposób skorelowany ze świadomością konsumenta, że powinna mu być udostępniona etykieta, mógł nawet nie zauważyć jej braku i może uważać, że informacje mu przedstawione w ofercie są wystarczające.

W kontekście tak rozumianej znikomej wagi naruszenia prawa nie mieści się niezamieszczenie wymaganych etykiet.

W ocenie Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie zaistniała przesłanka warunkująca odstąpienie od nakładania administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu określona w art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a.

Przechodząc do kwestii wysokości kary pieniężnej organ II instancji, wyjaśnia, że zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, kara pieniężna wynosi od jednokrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zaś przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej zgodnie z art. 17 ust. 5 ustawy o etykietowaniu uwzględnia się w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków.

Zdaniem Prezesa UOKiK uzupełnienia wymaga przedstawione w decyzji I instancji uzasadnienie przesłanek z art. 17 ust. 5 ustawy o etykietowaniu, tj. stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków.

Oceniając stopień naruszenia obowiązków należy wskazać, że naruszenia mają charakter poważny, ponieważ dotyczą niedopełnienia obowiązków sprzedawcy w prowadzonej sprzedaży kotłów przez internet. Nie eksponowanie etykiet pozbawia konsumentów istotnych informacji o efektywności energetycznych oferowanych w sprzedaży kotłów. Należy podkreślić, że celem regulacji dotyczącej etykietowania energetycznego jest umożliwienie konsumentom zapoznania się z informacjami na temat efektywności energetycznej produktu. Nie eksponowanie etykiet powoduje, że konsumenci nie otrzymują wymaganych informacji o produkcie oraz negatywnie wpływa na realizację celów ustawy, dotyczących przeciwdziałania wprowadzaniu do obrotu lub

oddawaniu do użytku produktów związanych z energią, które nie spełniają wymagań określonych w rozporządzeniu 2017/1369.

W przypadku okoliczności naruszenia obowiązków należy podnieść, że etykiety efektywności energetycznej zostały dodane do ogłoszeń internetowych dopiero w wyniku przeprowadzonych czynności kontrolnych. Za okoliczność obciążającą należy uznać brak świadomości jakie na przedsiębiorcy ciąży obowiązek w związku z prowadzoną przez niego działalnością. Co prawda przedsiębiorca prowadzi działalność dopiero od 2020 r., to jednak decydując się na prowadzenie działalności danego rodzaju powinien zapoznać się z jakimi obowiązkami wiąże się jej prowadzenie zgodnie z prawem.

Na koniec rozważań należy przytoczyć motyw 10 rozporządzenia 2017/1369, że podawanie dokładnych, właściwych i porównywalnych informacji o konkretnym zużyciu energii przez produkty związane z energią ułatwia klientom wybieranie produktów, które zużywają mniej energii i innych istotnych zasobów w trakcie użytkowania. Zestandaryzowana obowiązkowa etykieta dla produktów związanych z energią jest skutecznym środkiem przekazywania potencjalnym klientom porównywalnych informacji o efektywności energetycznej produktów związanych z energią. Etykieta powinna być uzupełniona kartą informacyjną produktu. Etykieta powinna być łatwo rozpoznawalna, prosta i zwięzła. W tym celu należy zachować obecną skalę kolorystyczną od ciemnej zieleni do czerwieni jako podstawę informowania klientów o efektywności energetycznej produktów. Aby etykieta była rzeczywiście użyteczna dla klientów dążących do uzyskania oszczędności energii i kosztów, stopnie skali etykiet powinny odpowiadać istotnym oszczędnościom energii i kosztów dla klientów. W odniesieniu do większości grup produktów etykieta w stosownych przypadkach powinna, oprócz umieszczonej na niej skali, podawać także zużycie energii w wartościach bezwzględnych, tak aby umożliwić klientom przewidzenie bezpośredniego wpływu ich wyborów na ich rachunki za energię.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu wysokość kary pieniężnej ustala się biorąc pod uwagę przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wynagrodzenie to za 2020 r. zostało podane w komunikacie z dnia 9 lutego 2021 r. Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2020 r. (M.P. z 2021 r. poz. 137) i wynosiło 5167,47 zł. Co prawda organ I instancji wskazując przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej w 2020 r. podał że „przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej w 2019 r. wyniosło 5 167,47 zł”, jednakże podanie 2019 r. należy uznać, za oczywistą omyłkę, ponieważ na początku

wskazano prawidłowo, iż chodzi o 2020 r. oraz podano prawidłowy komunikat i wysokość wynagrodzenia.

Odnosząc się do ustalonej przez organ I instancji wysokości kary pieniężnej oraz wniosku strony o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK wskazuje, że w niniejszej sprawie nie wystąpiły okoliczności uzasadniające zastosowanie instytucji odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, co zostało wyjaśnione szczegółowo powyżej. Nałożona zaś na przedsiębiorcę kara w wysokości 5 200 zł mieści się w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, ponieważ za niedopełnione przez przedsiębiorcę obowiązki grozi zgodnie z ustawą kara w wysokości od jednokrotności do dziesięciokrotności przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, czyli od 5 167,47 zł do 51 674,7 zł. W myśl motywu 33 rozporządzenia 2017/1369 sankcje za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia i aktów delegowanych przyjętych zgodnie z nim powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy należy stwierdzić, że wymierzona kara spełni swoje funkcje, a w szczególności będzie stanowiła represję, a więc będzie odczuwalna dla podmiotu, który dopuścił się naruszeń, a z drugiej strony również będzie stanowiła prewencję, czyli będzie zapobiegała popełnieniu przez podmiot kolejnych naruszeń w przyszłości i jednocześnie wpłynie na świadomość prawną społeczeństwa poprzez odstraszenie innych potencjalnych sprawców naruszeń.

W związku z powyższym przedsiębiorca zobowiązany jest uiścić kwotę w wysokości 5 200 zł (słownie: pięć tysięcy dwieście złotych) z tytułu kary pieniężnej na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej podany w decyzji I instancji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, na podstawie art. 17 ust. 6 ustawy o etykietowaniu.

Podsumowując należy stwierdzić, że rozstrzygnięcie organu I instancji jest zgodne z przepisami prawa, co w efekcie skutkuje koniecznością wydania rozstrzygnięcia na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

**Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.**

### **Pouczenie**

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi na decyzję, zgodnie z art. 233 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. PREZESA  
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów  
ZASTĘPCA DYREKTORA  
Departamentu Nadzoru Rynku  
Jadwiga Gunerka